

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: I Kž 180/09-12

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenome od sudaca Vrhovnoga suda Ane Garačić, kao predsjednice vijeća, te Damira Kosa, Ranka Marijana, Miroslava Šovanja i Žarka Dundovića kao članova vijeća i više sudske savjetnice Sande Janković, kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv opt. B. M. i dr. zbog kaznenog djela iz 120. st. 1. OKZ RH, odlučujući o žalbama državnog odvjetnika i opt. B. M. podnesenim protiv presude Županijskog suda u Sisku od 24. listopada 2008. godine, br. K-22/08, u sjednici održanoj dana 13. listopada 2009. godine, u nazočnosti zamjenice Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske Višnje Lončar, branitelja opt. B. M., A. M., odvjetnika iz Z. i branitelja opt. Ž. V., Z. K., odvjetnika iz S.,

p r e s u d i o j e :

Odbijaju se žalbe državnog odvjetnika i opt. B. M. kao neosnovane, te se potvrđuje prvostupanjska presuda.

Obrazloženje

Prvostupanjskom presudom proglašen je krivim opt. B. M. što je počinio kazneno djelo iz čl. 120. st. 1. OKZ ZRH te je na temelju tog zakonskog propisa osuđen na kaznu zatvora u trajanju od dvadeset godina, u koju mu je, na temelju čl. 63. st. 1. Kaznenog zakona, a zapravo na temelju čl. 45. st. 1. OKZ RH, uračunato vrijeme provedeno u pritvoru od 14. studenog 2007. godine pa dalje. U odnosu na troškove kaznenog postupka za ovog optuženika riješeno da se isti na temelju čl. 122. st. 4. Zakona o kaznenom postupku oslobađa od naknade troškova kaznenog postupka iz čl. 119. st. 2. toč. 1. i 6. Zakona o kaznenom postupku.

Istom presudom opt. Ž. V. na temelju čl. 354. toč. 3. Zakona o kaznenom postupku oslobođen je od optužbe da bi počinio kazneno djelo iz čl. 120. st. 1. OKZ RH. U odnosu na troškove kaznenog postupka i ovog optuženika riješeno je da isti na temelju čl. 123. st. 1. Zakona o kaznenom postupku padaju na teret proračunskih sredstava.

Protiv osuđujućeg dijela te presude žalbu je podnio opt. B. M. putem branitelja A. M. i L. Š., odvjetnika iz Z.. Žali se zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, povrede kaznenog zakona i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. U obje žalbe predloženo je da se pobijana presuda u osuđujućem dijelu ukine i predmet vrati

prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje, a također zatražena je obavijest o održavanju drugostupanjske sjednice vijeća.

Protiv oslobađajućeg dijela presude žalbu je podnio državni odvjetnik zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja te predlaže da se pobijana presuda u tome dijelu ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

Odgovor na žalbu državnog odvjetnika podnio je opt. Ž. V. putem branitelja Z. K., odvjetnika iz S. i V. M., odvjetnika iz Z.. U oba odgovora na žalbu predložio je da se žalba državnog odvjetnika odbije kao neosnovana i u oslobađajućem dijelu potvrdi pobijana presuda te je zatražena i obavijest branitelju o održavanju drugostupanjske sjednice vijeća.

Sukladno čl. 373. st. 1. Zakona o kaznenom postupku (Narodne novine broj 110/97.; broj 27/98.; broj 58/99.; broj 112/99; broj 58/02.; broj 143/02. i broj 115/06 – u daljnjem tekstu Zakon o kaznenom postupku), spis predmeta dostavljen je Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske na dužno razgledanje.

O sjednici drugostupanjskog vijeća obaviješteni su opt. B. M. i njegovi branitelji, kao i branitelji opt. Ž. V., dok samom opt. Ž. V., koji je nakon donošenja oslobađajuće presude i ukidanja pritvora otputovao u SAD, od kuda je bio i izručen, obavijest o održavanju drugostupanjske sjednice vijeća, kako je to zatraženo u odgovoru na žalbu podnesenom putem odvjetnika V. M., nije bila upućivana, obzirom da mu je i prvostupanjska presuda zbog nepoznate adrese u SAD-u uručena putem oglasne ploče suda. Sjednici vijeća pristupili su branitelji optuženika i to odvjetnici A. M. i Z. K., dok branitelji odvjetnici L. Š. i V. M., iako uredno obaviješteni o održavanju drugostupanjske sjednice vijeća istoj nisu pristupili. Kako vijeće nije našlo da bi nazočnost opt. B. M. bila svrhovita, a nalazi se u pritvoru i ima branitelje koji su obaviješteni o održavanju sjednice vijeća, to njegova prisutnost nije osigurana. Sjednica vijeća održana u njegovoj odsutnosti i odsutnosti uredno obaviještenih branitelja, a na temelju čl. 374. st. 2. i 4. Zakona o kaznenom postupku.

Žalbe državnog odvjetnika i opt. B. M. nisu osnovane.

U odnosu na osuđujući dio presude

Nije u pravu opt. M. kada tvrdi da je počinjena bitna povreda iz čl. 367. st. 1. toč. 1., 6. i 11. Zakona o kaznenom postupku, odnosno iz stavka 2. i 3. istog članka.

Ne radi se o nepropisnom sastavu suda kako to pogrešno sugerira žalba opt. M.. Naime, u odnosu na ovaj žalbeni prigovor prije održavanja sjednice zatražena je provjera u smislu čl. 373. st. 3. Zakona o kaznenom postupku od predsjednika Županijskog suda u Sisku jesu li suci na koje ukazuje žalba A. L. i P. J. u vrijeme održavanja glavne rasprave na kojoj je donesena pobijana presuda bili imenovani sucima za suđenje osobama optuženim za kaznena djela iz čl. 1. Zakona o primjeni Statuta MKS-a i progonu za kaznena djela protiv međunarodnog i humanitarnog prava, a kako to traži odredba čl. 13.

st. 2. i 3. istog zakona.

Ovome sudu telefaks porukom dostavljena je preslika rješenja predsjednika Županijskog suda u Sisku o rasporedu na vrijeme od četiri godine za suđenje osobama optuženim za kaznena djela iz čl. 1. Zakona o primjeni Statuta MKS-a i progonu za kaznena djela protiv međunarodnog i humanitarnog prava i to 7. ožujka 2008. godine za suca P. J., a od 2. srpnja 2008. godine za sutkinju A. L.. Prema tome radi se o sucima koji su rješenjem predsjednika suda raspoređeni na rad na ovim predmetima, upravo kako to zahtijeva odredba čl. 13. st. 2. i 3. Zakona o primjeni Statuta MKS-a i progonu za kaznena djela protiv međunarodnog i humanitarnog prava.

Prigovor da se radi o sucima koji su inače raspoređeni u rad u civilni odjel suda je bez osnove. Naime, valja imati u vidu da Sudski poslovnik poznaje tek kao organizacijsku formu mogućnost formiranja odjela na sudovima. Odredba čl. 13. st. 2. Zakona o primjeni Statuta MKS-a i progonu za kaznena djela protiv međunarodnog i humanitarnog prava kada govori o sucima „koji se odlikuju iskustvom na radu u najsloženijim predmetima“ ne specificira složenost predmeta po granama sudovanja, već govori općenito o sudačkom iskustvu na radu u najsloženijim predmetima koji zahtijevaju nadasve iskusnog suca, neovisno u kojoj grani sudovanja je on iskustvo stjecao. Ovo osobito ima li se u vidu da pri apliciranju na oglase o slobodnim sudačkim mjestima tek na Vrhovnom sudu se precizno navodi u oglasu je li upražnjeno mjesto u kaznenoj ili građanskoj sferi sudovanja, dok na ostalim sudovima toga nema te svaki od sudaca izabranih na županijski sud je spreman kvalitetno obaviti posao na koji bude raspoređen godišnjim rasporedom poslova, neovisno radi li se o građanskoj ili kaznenoj grani sudovanja.

Također nije u pravu opt. M. kada tvrdi da Županijski sud u Sisku nije bio stvarno nadležan za postupanje u ovom predmetu pozivajući se na odredbe čl. 12. u svezi s čl. 48. st. 1. i 3. Zakona o primjeni Statuta MKS-a i progonu za kaznena djela protiv međunarodnog i humanitarnog prava.

Pri pogrešnoj argumentaciji žalbe opt. M. da bi se radilo o nenadležnom sudu žalitelj potpuno zanemaruje odredbe čl. 12. st. 1. i 2. Zakona o primjeni Statuta MKS-a i progonu za kaznena djela protiv međunarodnog i humanitarnog prava, koje govoreći o mjesnoj nadležnosti izrijekom određuje nadležnost svih sudova prema općim propisima, dodajući uz njih posebno i četiri imenovana županijska suda. u odnosu na stvarnu nadležnost sudova ovaj zakon u čl. 12. st. 3. izrijekom određuju da su moguće nadležni svi sudovi nadležni prema općim propisima, a ukoliko bi državni odvjetnik želio nadležnost nekog drugog suda od onog koji bi bio nadležan po općim propisima bila bi mu potrebna suglasnost predsjednika Vrhovnog suda Republike Hrvatske. Dakle, za vođenje glavne rasprave nadležni su županijski sudovi i to prema općim propisima o mjesnoj nadležnosti sudova, a želi li državni odvjetnik nadležnost nekog drugog suda koji ne bi bio nadležan prema općim propisima, za podizanje optužbe pred tim drugim sudom, kojim činom utvrđuje nadležnost tog suda, potrebna mu je suglasnost predsjednika Vrhovnog suda Republike Hrvatske. Zakon niti na jednom mjestu ne dopušta da optuženik bude taj koji bi mogao disponirati sa mogućnošću ustanovljenja drugačije nadležnosti nego li je ona

određena čl. 12. Zakona o primjeni Statuta MKS-a i progonu za kaznena djela protiv međunarodnog i humanitarnog prava, koju normu je ispravno tumačio i prvostupanjski sud.

Nije u pravu opt. M. kada tvrdi da presuda nema razloga o odlučnim činjenicama, a da su izneseni razlozi nejasni i u znatnoj mjeri proturječni, te da postoji proturječnost između sadržaja isprava i zapisnika i njihovog reproduciranog sadržaja u obrazloženju pobijane presude.

Prvenstveno valja istaći da optuženik ističući ovu žalbenu osnovu parafrazira tekst zakona. U obrazloženju ove žalbene osnove optuženik se dijelom ograničava na izdvajanje pojedinih detalja koji se ne odnose na odlučne činjenice (da li je grupa kojom bi zapovijedao opt. M. bila izviđačka ili diverzantsko-izviđačka), te samim time ne može predstavljati ovu procesnu povredu. U drugom dijelu optuženik u žalbi u odnosu na ovu žalbenu osnovu netočno prikazuje iskaze svjedoka (vrsta naoružanja njegove grupe; jesu li imali obučene odore hrvatske vojske), ograničavajući se samo na one koji bi potvrđivali njegovu obranu, istovremeno zanemarujući drugačije iskaze drugih svjedoka. Stoga nije opt. M. u pravu niti u ovom dijelu njegove žalbe.

Nije u pravu opt. M. da bi se pobijana presuda temeljila na nezakonitom dokazu ukazujući na iskaz svjedoka M. M., uz tvrdnju da njegovom ispitivanju u istrazi nije bio prisutan branitelj.

Prvenstveno valja istaći da je ovaj svjedok ponovio svoj iskaz pred raspravnim vijećem, a podredno da nije bilo niti obaveze o provođenju radnje ispitivanja ovog svjedoka u istrazi obavještavati branitelja optuženog, kako to pogrešno u žalbi zaključuje opt. M.. Naime, ovakva obaveza sudu nije u vezi sa težinom kaznenog djela za koje se vodi istraga u kojoj se ispituje svjedok. Obaveza obavještavanja branitelja u istrazi, kako je to određeno čl. 198. st. 4. Zakona o kaznenom postupku postoji samo ako jedna od stranaka izrijekom zatraži da bude nazočna ispitivanju svjedoka, a kakvog traženja u istrazi od opt. M. odnosno njegovog branitelja nije bilo.

Nije u pravu opt. M. kada tvrdi da je prvostupanjski sud počinio bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 3. Zakona o kaznenom postupku time što sud nije prihvatio suglasne prijedloge stranaka za neposredno ispitivanje pojedinih svjedoka. Odluka o načinu izvođenja pojedinih dokaza u isključivoj je nadležnosti suda koji nije obavezan prihvatiti prijedloge stranaka, pa makar oni bili i suglasni. Iskazi ovih svjedoka su pročitani pozivom na odredbu čl. 331. st. 1. toč. 1. Zakona o kaznenom postupku, što je prvostupanjski sud ispravno i potpuno obrazložio (list 4 prvostupanjske presude). Iz samih raspravnih zapisnika (list 1219 spisa) vidljivo je da stranke, pa dakle niti optuženik, nakon što su ovi iskazi pročitani nisu imali primjedbi na sadržaj njihovih iskaza, a niti je predlagano njihovo dopunsko ispitivanje na okolnosti o kojima oni eventualno nisu iskazivali.

U odnosu na žalbenu osnovu povrede kaznenog zakona, da se ne bi radilo o kaznenom djelu ratnog zločina nego, ako bi se utvrdilo da je opt. M. lišio života u činjeničnom opisu

navedene osobe, da bi se eventualno moglo raditi tek o počinjenju kaznenog djela ubojstva iz koristoljublja, optuženik nije u pravu.

Naime iz ispravnih utvrđenja prvostupanjskog suda nedvojbeno proizlazi da je optuženik zajedno sa svojom grupom, kao pripadnik neprijateljskih vojnih formacija, sa privremeno zaposjednutog teritorija spustio se na teritorij koji nije bio pod njihovom kontrolom i zatim kao evidentni cilj nasilja nad civilnim stanovništvom, a sve evidentno radi zastrašivanja ostalog civilnog stanovništva, suprotno međunarodnim konvencijama citiranim u izreci pobijane presude, došao u kuću osoba koje im u tom trenutku nisu bile vojno suprotstavljene i usmratio zajedno sa drugim pripadnikom svoje grupe sve ukućane koje je zatekao. Jesu li tom prilikom on preturali po kući te zatim i oduzeli vozilo koje je tamo zatečeno, ne daje njihovom postupanju drugačiji karakter, kako to pogrešno i očigledno potpuno proizvoljno tvrdi opt. M. u svojoj žalbi, ne dajući za takvo zaključivanje razloge u obrani koju je iznosio tijekom kaznenog postupka.

Nije u pravu opt. M. kada u žalbi tvrdi da je činjenično stanje pogrešno utvrđeno.

Točno je da ne postoji niti jedan dokaz koji bi neposredno ukazivao na opt. M. kao počinitelja ovog kaznenog djela niti je neki od svjedoka iskazivao da bi vidio optuženika kada lišava života u izreci označene oštećenike. Međutim, prvostupanjski sud je i prema mišljenju Vrhovnog suda kao suda drugog stupnja valjano i sa potpunom izvjesnošću utvrdio čitav niz indicijalnih okolnosti koje kada se međusobno povežu nedvojbeno čine takav zatvoreni krug koji upućuje upravo na opt. M. kao počinitelja kaznenog djela u modalitetima kako je to opisano u izreci pobijane prvostupanjske presude.

Naime, prvostupanjski sud suprotno tvrdnjama žalbe na temelju iskaza svjedoka ispravno utvrđuje da je optuženik u sastavu neprijateljske vojske na privremeno zaposjednutom teritoriju u općini Novska bio zapovjednikom jedne od više diverzantsko-izviđačkih grupa. Upravo njegova grupa uputila se u pravcu Novske, a nakon povratka bili su obučeni u odore Hrvatske vojske i sa sobom su dovezli jedan džip. Okolnost što svjedoci nisu identificirali ovo vozilo preciznim oznakama tipa džipa u svezi utvrđenja je li to isti tip vozila kakav je nestao iz dvorišta kuće obitelji S. G. u noći kada je ova obitelj pobijena, nije od utjecaja na vjerodostojnost iskazivanja svjedoka. Naime, u opisanim ratnim okolnostima, a osobito obzirom na protek vremena ne bi bilo niti životno da su svjedoci mogli iskazivati o takvim detaljima kako to problematizira opt. M. u svojoj žalbi. Također, nesporno je da je kuća obitelji G. bila na nezauzetom dijelu općine Novska i da se do nje moglo doći sa neprijateljskih položaja tek maskiranjem (u odore hrvatske vojske) i prikradanjem (noću), a da je grupa kojom je zapovijedao opt. M. uputila se u pravcu Novske, vrativši se iz tog područja noću obučeni u odore hrvatske vojske i to sa vozilom tipa džip kakvo je nestalo iz dvorišta kuće obitelji G.. Uz ove okolnosti kako su ih svjedoci opisali slijedi i daljnja da je nekoliko dana nakon ove akcije na radioprogramu čula se obavijest o ubojstvu obitelji G.. Također, iz zapisnika o očevidu, medicinskog i balističkog vještačenja utvrđeno je da je obitelj G. i to S., supruga T. i djeca I. i A. usmrćena sa više projektila ispaljenih iz dva različita oružja, ali iste marke i tipa, a radilo se o automatskom pištolju „Škorpion“. Svjedok M. M., čiji iskaz prvostupanjski sud argumentirano prihvaća kao istinit i točan, opisujući naoružanje grupe

kojom je zapovijedao opt. M. one večeri kada su se uputili u pravcu Novske govori upravo o tome da su bili naoružani „Škorpionima“ i „Heklerima“ na kojima su se nalazili prigušivači. Isto govori i svjedok D. G., a svjedok N. P., govoreći o osobnom naoružanju opt. M. spominje upravo automatski pištolj „Škorpion“ sa prigušivačem.

Na temelju provedenih dokaza prvostupanjski sud ispravno utvrđuje ranije spomenute indicijalne činjenice, koje dovedu li se u međusobnu vezu nedvojbeno upućuju upravo na opt. M. kao počinitelja kaznenog djela za koje je proglašen krivim, počinjeno na način upravo kako je to opisano u izreci pobijane presude. Navodi žalbe ovog optuženika koji izdvajaju iskaze pojedinih svjedoka koji ne bi potvrđivali zaključke prvostupanjskog suda izdvojeni su iz konteksta i nisu sagledani u cjelini dokaznog postupka, zbog čega optuženik u žalbi vrši drugačije vrijednosno vrednovanje istih nego li je to ispravno učinio prvostupanjski sud. Okolnost što nitko od svjedoka ne može precizno odrediti datum kada je M. grupa krenula u pravcu Novske, od kuda su se vratili obučeni u uniforme hrvatske vojske sa jednim džipom, koji se putem, pokvario te ga je trebalo „izvlačiti“ ne daje za pravo optuženiku da tvrdi da taj odlazak nije bio u vrijeme kada je ubijena obitelj G.. Naime, kako je ranije navedeno utvrđeno je da je nekoliko dana kasnije putem radioprograma javnost obaviještena o ubojstvu obitelji G. u Novskoj, a tom prilikom iz dvorišta kuće otuđen je jedno vozilo – džip. Prema tome nedvojbeno je odlazak ove grupe u pravcu Novske bio upravo u vrijeme stradanja obitelji G., kako to ispravno zaključuje i prvostupanjski sud.

Također nije u pravu opt. M. kada tvrdi da je činjenično stanje nepotpuno, a time i pogrešno utvrđeno zbog toga što prvostupanjski sud nije pribavio spis o navodno vođenom kaznenom postupku pred Vojnim sudom u Zagrebu protiv D. M., a navodno za ubojstvo obitelji G., koji su po navodima optužbe lišeni života postupanjem opt. M..

Prvostupanjski sud je izvršio provjeru kod Županijskog suda u Zagrebu, gdje je bio smješten i Vojni sud u Zagrebu i dobio je spis protiv opt. D. M. koji se odnosi na drugi događaj. Međutim, ponovna provjera nije potrebna jer niti sam optuženik ne argumentira svoj prijedlog nekim sudskim ili državnoodvjetničkim dokumentom već ga argumentira preslikom novinskog napisa. Ova okolnost uz činjenicu da je sva originalna dokumentacija o kriminalističkoj obradi smrtnog stradanja obitelji G. nedvojbeno upućuje da je ovo jedini spis u kome je ova obitelj označena kao žrtva tj. kao osobe koje su usmrćene te nije bilo potrebe za daljnjim provjerama kako to sugerira opt. M. u žalbi. Ovo tim više što niti on ne tvrdi da postoji pravomoćna osuđujuća presuda za nekog drugog optuženika za smrtno stradanje obitelji G..

U pogledu odluke o kazni, ispitujući pobijanu presudu u tom dijelu u smislu čl. 382. Zakona o kaznenom postupku Vrhovni sud Republike Hrvatske kao sud drugog stupnja utvrdio je da je prvostupanjski sud ispravno utvrdio sve odlučne činjenice važne za proces individualizacije kazne opt. M. i zatim nakon tako ispravno utvrđenih okolnosti važnih za proces individualizacije kazne dao im odgovarajući značaj. Točno je da prvostupanjski sud ne utvrđuje olakotne okolnosti na strani opt. M., međutim niti žalba ovog optuženika u tome dijelu ne izdvaja bilo koju okolnost za koju bi tvrdila da predstavlja olakotnu okolnost na strani optuženika, pa tu mogućnost u pogledu potpunosti

utvrđenog činjeničnog stanja u pogledu činjenica važnih za odluku o kazni nema niti ovaj sud u postupku odlučivanja po podnesenim žalbama kao sud drugog stupnja.

Uz ovako utvrđene okolnosti u procesu individualizacije kazne opt. M. i Vrhovni sud kao sud drugog stupnja nalazi da je kazna zatvora u trajanju od dvadeset godina primjerena kriminalnoj količini u postupanju opt. M. kako je ona utvrđena u izreci prvostupanjske presude te da je takva kazna primjerena težini počinjenog kaznenog djela i osobi samog optuženika. U ovu kaznu ispravno je uračunato vrijeme provedeno u pritvoru.

U odnosu na oslobađajući dio presude

Nije u pravu državni odvjetnik kada tvrdi da je činjenično stanje u odnosu na opt. Ž. V. pogrešno utvrđeno.

Naime, suprotno navodima žalbe državnog odvjetnika prvostupanjski sud je valjano analizirao sve izvedene dokaze u odnosu na moguću krivnju ovog optuženika. Analizom ovih dokaza prvostupanjski sud je izvršio ispravnu vrijednosnu ocjenu istih na temelju čega je uslijedio i ispravan zaključak kako nije dokazano da je opt. V. sudjelovao u počinjenju kaznenog djela kako mu je to bilo stavljeno na teret optužnicom. Drugačije vrednovanje iskaza pojedinih svjedoka kako to čini državni odvjetnik predstavlja stranačku ocjenu, ali njome nije dovedena u sumnju ispravnost ocjene ovih dokaza kako ju je izvršio prvostupanjski sud.

Naime, prvostupanjski sud je ispravno dovodeći u vezu obranu ovog optuženika sa iskazima svjedoka alibija ove dokaze povezao sa nepreciznostima u svezi s nadimcima opt. V. i Ž. M.. Svjedok M. M. i po mišljenju Vrhovnog suda, dajući svoj iskaz razložno je obrazložio grešku u nadimcima koje je spominjao pogrešno ih povezujući sa pogrešnim osobama. I ovaj sud prihvaća analizu kako ju je izvršio prvostupanjski sud te nalazi da žalba državnog odvjetnika u tome dijelu nije osnovana zbog čega ju je valjalo odbiti i potvrditi oslobađajući dio presude u odnosu na opt. Ž. V..

Prema tome, kako ne postoje razlozi zbog kojih državni odvjetnik i opt. B. M. pobijaju prvostupanjsku presudu, a kako pri ispitivanju pobijane presude nisu nađene povrede zakona iz čl. 379. st. 1. Zakona o kaznenom postupku, na čije postojanje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti, trebalo je na temelju čl. 387. Zakona o kaznenom postupku presuditi kao u izreci ove presude.

U Zagrebu, 13. listopada 2009. godine.

Zapisničar:

Sanda Janković, v. r.

Predsjednica vijeća:

Ana Garačić, v. r.

Uputa o pravu na žalbu:

Protiv ove presude opt. B. M. i državni odvjetnik u odnosu na ovog optuženika imaju pravo žalbe u roku od 15 dana od dana dostave pisanog opravka ove presude. Žalba se podnosi putem prvostupanjskog suda u dovoljnom broju primjeraka, a o njoj odlučuje Vrhovni sud Republike Hrvatske u trećem stupnju.